BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 65 0 Rs 820857 26 Rev
Sarajevo, 16.06.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emine Hulusija, kao predsjednice vijeća, Zlate Džafić i Jasminke Kubat, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.H. iz I., P. broj ..., P., koga zastupa punomoćnik Suljević Nihad, advokat iz Ilijaša, protiv tuženog Federacija Bosne i Hercegovine, Odbor državne službe za žalbe, Sarajevo, Ul. Ćemaluša broj 9, koga zastupa zakonski zastupnik predsjedavajući Odbora Pero Matijević i zaposlenik tuženog Berina Tvrtković, diplomirani pravnik sa položenim pravosudnim ispitom, radi poništenja rješenja, vrijednost spora 4.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 820857 22 Rsž od 08.10.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 16.06.2026. godine, donio je:

R J E Š E N J E

Revizija se dopušta i usvaja, obje nižestepene presude ukidaju i tužba odbacuje.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 820857 19 Rs od 05.11.2021. godine odlučeno je:

„Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da je nezakonit stav I rješenja tuženog, broj 01-34-726/19 od 18.11.2019. godine koji glasi: "Poništava se obavještenje općinskog načelnika Općine Ilijaš broj: 01/2-34-1069/19 od 31.07.2019. godine i rješenje o prijemu u radni odnos A.H. broj: 02/1-34-1345/19 od 15.08.2019. godine i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak", kao i zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka."

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 820857 22 Rsž od 08.10.2025. godine žalba tužitelja je uvažena i prvostepena presuda preinačena tako što se utvrđuje da je nezakonit stav I rješenja tuženog broj 01-34-726/19 od 18.11.2019. godine koji glasi: "Poništava se obavještenje općinskog načelnika Općine Ilijaš broj: 01/2-34-1069/19 od 31.07.2019. godine i rješenje o prijemu u radni odnos A.H. broj: 02/1-34-1345/19 od 15.08.2019. godine i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak".

Istom presudom obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade troškova parničnog postupka plati novčani iznos od 1.020,00 KM, u roku od 15 dana.

Protiv drugostepene presude, pozivom na odredbe iz člana 237. stav 3. do 5. Zakona o parničnom postupku, tuženi je blagovremeno izjavio reviziju jer smatra da odluka u ovom sporu

zavisi od rješenja pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i o kojem postoji različita praksa Kantonalnog suda u Sarajevu, a o tom pitanju Vrhovni sud Federacije BiH nije zauzeo pravni stav. Predlaže da se revizija dopusti, pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili ukinu obje donesene odluke i tužba odbaci.

U odgovoru na reviziju tužitelj je predložio da se revizija odbaci ili odbije jer vrijednost spora ne prelazi imovinski cenzus od 30.000,00 KM, a niti revizija ispunjava „izuzetne“ uslove za dopuštenost revizije, uz obavezivanje tuženog da mu nadoknadi troškove sastava odgovora na reviziju.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine F BiH, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) je propisano da revizija nije dopuštena ako vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

Kako se u ovom slučaju tužbeni zahtjev odnosi na nenovčano potraživanje, za ocjenu prava na izjavljivanje revizije mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi označio (čl. 53. st. 2. tač. 4. i čl. 316. st.1. u vezi sa čl. 321. st. 2. ZPP). U predmetnoj tužbi tužitelj je označio vrijednost predmeta spora u iznosu od 4.000,00 KM, iz čega proizilazi da imovinski cenzus, kao kriterij uslova dopuštenosti revizije iz člana 237. stav 2. ZPP, nije ostvaren.

Tuženi je predložio da se revizija dopusti na osnovu odredbi člana 237. stav 3. do 5. ZPP.

Prema odredbi člana 237. stav 3. ZPP, izuzetno, Vrhovni sud Federacije može dopustiti reviziju u svim predmetima ako ocijeni da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima. Prema odredbi stava 4. istog člana, u slučajevima u kojima revizija nije dopuštena prema odredbi stava 2. ovog člana, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalno-pravnog ili procesno-pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito u slučaju: 1) ako o tom pitanju revizijski sud još uvijek nije zauzeo shvatanje odlučujući u pojedinim predmetima na sjednici odjeljenja, a riječ je o pitanju u kojem postoji različita praksa drugostepenih sudova; 2) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje, ali je odluka drugostepenog suda zasnovana na shvatanju koje nije podudarno sa tim shvatanjem; 3) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje i presuda se drugostepenog suda zasniva na tom shvatanju, ali bi naročito uvažavajući razloge iznesene tokom prethodnog prvostepenog i žalbenog postupka, zbog promjene u pravnom sistemu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima, te odlukom Ustavnog suda BiH, Evropskog suda za ljudska prava trebalo preispitati sudsku praksu. Stavom 5. navedenog člana je propisano da u reviziji iz stava 3. ovog člana stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Dakle, da bi se moglo, što proizilazi iz citiranih odredbi ZPP, pristupiti ocjeni je li riječ o pravnom pitanju važnom za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i s tim u vezi dopuštenosti revizije, potrebno je da podnesena revizija kumulativno ispunjava pretpostavke propisane u stavu 5. člana 237. ZPP, pa izostanak u reviziji bilo kojih od tih pretpostavki čini reviziju nedozvoljenom i revizijski sud ne može ispitivati njenu osnovanost.

Prema odredbi člana 241. stav 2. ZPP u povodu revizije iz člana 237. stav 3. ovog zakona, revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo, uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose.

Tuženi je u reviziji postavio slijedeće pravno pitanje:

Ako odluka revidenta (ovdje u pobijanom dijelu) nije konačna, da li se ista može preispitivati u redovnom parničnom postupku pred nadležnim sudom?

Kao razlog važnosti naznačenog pitanja za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni revident navodi da je u radu revidenta veliki broj ovakvih predmeta, te postoji opasnost da se zbog pobijane odluke uspostavi nezakonita sudska praksa, kao i zbog postojanja odluka različite prakse Kantonalnog suda u Sarajevu pozivajući se na rješenje tog suda broj: 65 0 Rs 510878 17 Rsž od 16.06.2023. godine i rješenje broj: 65 0 Rs 523938 17 Rsž od 03.08.2022. godine, te na rješenje Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 952204 22 P od 31.10.2024. godine.

Ocjenjujući pitanje dopuštenosti revizije u smislu člana 237. stav 3., 4. i 5. ZPP, ovaj sud je našao da postoje uslovi za izuzetno odlučivanje o reviziji u pogledu postavljenog pravnog pitanja, s obzirom da u identičnim, činjeničnim i pravnim situacijama isti drugostepeni sud je zauzeo različita pravna shvaćanja, tako da postoji različita praksa drugostepenog suda, a što tuženi u reviziji osnovano ukazuje.

Naime, pravni stav izražen u pobijanoj presudi drugostepenog suda u Sarajevu je različit od pravnog stava izraženog u naprijed navedenim odlukama istog suda.

Iz navedenih razloga ovaj revizijski sud je dopustio izvanrednu reviziju koja ispunjava sve uslove iz člana 237. stav 5. ZPP.

Uvidom u odluke na koje je ukazano u reviziji putem CMS (elektronskog sistema upravljanja predmetima) rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 510878 17 Rsž od 16.06.2023. godine, rješenja broj 65 0 Rs 523938 17 Rsž od 03.08.2022. godine i broj 65 0 Rs 952204 25 Rsž od 24.11.2025. godine, proizilazi da se u tim predmetima tužbeni zahtjev odnosio na poništenje odluka tuženog Federacije BiH -Odbora državne službe za žalbe kojim je tuženi poništio odluku koja je pobijana žalbom i predmet vratio na ponovni postupak organu koji je proveo konkursnu proceduru (što je slučaj i u konkretnom predmetu) i u svim tim predmetima je tužba odbačena uz obrazloženje da nije donesena konačna odluka jer o pravu tužitelja nije riješeno meritorno rješenjem koje se pobija, već je poništena odluka koja je pobijana žalbom i predmet vraćen na ponovni postupak organu koji je proveo konkursnu proceduru, pa se ista nije mogla ni pobijati u sudskom postupku, u smislu odredbi člana 65. stav 9. a) Zakona o državnoj službi u F BiH, te je tužba preuranjena i nedopuštena.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje da je nezakonit stav I rješenja tuženog broj 01-34-726/19 od 18.11.2019. godine kojim je poništeno obavještenje općinskog načelnika Općine Ilijaš broj: 01/2-34-1069/19 od 31.07.2019. godine i rješenje o prijemu u radni odnos A.H. broj: 02/1-34-1345/19 od 15.08.2019. godine i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

U postupku pred prvostepenim sudom je utvrđeno da je Općina Ilijaš, odnosno načelnik općine donio Odluku o raspisivanju javnog oglasa za prijem namještenika u radni odnos na neodređeno vrijeme, broj 02/1-34-1069/19 od 25.06.2019. godine; da se jedna od pozicija odnosila na radno mjesto referent za materijalno-tehnička sredstva u Službi civilne zaštite, na koje je aplicirao tužitelj; da je općinski načelnik donio rješenje o prijemu u radni odnos tužitelja na radno mjesto referent za materijalno-tehnička sredstva u Službi civilne zaštite broj 02/1-34-1345/19 od 15.08.2019. godine; da je prethodno ostalim kandidatima dostavio obavještenje broj 02/1-34-1069/19 od 31.07.2019. godine; da je tuženi odlučujući po žalbi kandidata Š.J., rješenjem broj 01-34-726/19 od 18.11.2019. godine, stavom I izreke, poništio obavještenje općinskog načelnika Općine Ilijaš broj: 01/2-34-1069/19 od 31.07.2019. godine i rješenje o prijemu u radni odnos A.H. broj: 02/1-34-1345/19 od 15.08.2019. godine i predmet je vraćen općini kao prvostepenom organu na ponovni postupak; da je tuženi u obrazloženju pobijanog rješenja naveo da je uvidom u dokumente koji su priloženi uz prijavu tužitelja utvrdio da je tužitelj dostavio uvjerenje o podacima registrovanim u matičnoj evidenciji Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar – Kantonalna administrativna služba Sarajevo od 28.06.2019. godine iz kojeg se ne može utvrditi da li je tužitelj radni staž ostvario na poslovima srednje stručne spreme, koja je tražena kao uslov za obavljanje poslova radnog mjesta na koje se prijavio, te da bi uvjerenje bilo prihvaćeno, treba da sadrži šifru radnog mjesta i šifru stručne spreme sa kojom je tužitelj radio na tom radnom mjestu, zbog čega je cijenio da je prvostepeni organ pogrešno postupio kada je tužitelja uvrstio na Listu kandidata koji ispunjavaju uslove javnog oglasa jer nije dokazao da ima potrebni radni staž.

U iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji prvostepeni sud je, nakon što je ocijenio neosnovanim prigovor tuženog o nedopuštenosti tužbe nalazeći da je predmetno rješenje tuženog konačno i kao takvo je podložno da bude predmet sudskog preispitivanja po tužbi koja se podnosi u radnom sporu, odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan zaključivši da tužitelj nije dokazao da ispunjava posebne uslove za rad na mjesto referenta za materijalno tehničke poslove, niti to proizilazi iz dokaza koje je dostavio uz prijavu na konkurs, da iz uvjerenja od 28.06.2019. godine ne proizilaze činjenice o ostvarenom radnom stažu na poslovima srednje struče spreme.

Drugostepeni sud je, odlučujući o žalbi tužitelja, smatrao da je prvostepeni sud pravilno raspravio prigovor nedopuštenosti tužbe i pravilno utvrdio sve relevantne činjenice za rješenje predmetnog spora, ali da je izveo pogrešan materijalno-pravni zaključak vezan za ispunjavanje posebnog uslova za obavljanje poslova spornog radnog mjesta koji se odnosi na dužinu trajanja radnog staža. Taj sud je cijenio da je tekstom oglasa i Pravilnikom tuženog kao poseban uslov određena samo dužina trajanja radnog staža, pri čemu se ničim ne uslovljava, niti dovodi u pitanje radni staž u kvalitativnom smislu (da li su to poslovi sa SSS ili drugom vrstom spreme ili su to poslovi na istom ili sličnom radnom mjestu), tako da je u konkretnom slučaju irelevantna šifra radnog mjesta, te šifra stepena stručne spreme koja se navodi u uvjerenju FZ PIO/MIO. Zbog toga je žalbu uvažio, prvostepenu presudu preinačio i usvojio tužbeni zahtjev.

Odredbom člana 65. stav 7. Zakona o državnoj službi u Federaciji BiH (Sl. novine F BiH, br. 29/03, 23/04, 39/04, 54/04, 67/05, 8/06, 4/12, 99/15 i 9/17 -odluka Ustavnog suda F BiH broj U-13/16) je propisano da Odbor za žalbe u skladu sa istim zakonom i podzakonskim propisima odlučuje u drugom stepenu o svim žalbama koje se izjave na rješenja rukovodioca organa državne službe, o žalbama koje se izjave na odluke disciplinske komisije i o žalbama koje se izjave na odluke direktora agencije i to na zahtjev, između ostalih i državnog službenika na koje se sporna odluka, poduzeta ili propuštena radnja odnosi, b) organa državne službe u kom državni službenik obavlja svoju dužnost; c) Agencije.

Odredba člana 65. stav 9. tačka a) istog zakona u relevantnom dijelu glasi:
„Odluke Odbora za žalbe moraju biti donesene na zakonskim osnovama i pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju. Odluke Odbora za žalbe su: a) konačne i podliježu svakom preispitivanju od nadležnog suda. Postupak pred sudom može se pokrenuti u roku od 30 dana od dana prijema konačne odluke.

Prema odredbi člana 2. Zakona o namještenicima u organima državne službe u Federaciji BiH (Sl. novine F BiH broj 49/05) na radno-pravni status namještenika u organima državne službe primjenjuje se Zakon o radu i drugi opći propisi o radu i kolektivni ugovori, osim u pitanjima koja su regulisana ovim Zakonom.

Članom 25. istog Zakona je propisano da rukovodilac organa državne službe odlučuje o prijemu namještenika u radni odnos sa liste kandidata koji ispunjavaju sve uvjete javnog oglasa, da se prijem u radni odnos vrši rješenjem i da namještenik stupa na posao nakon što rješenje o prijemu u radni odnos postane konačno.
Prema odredbi člana 26. istog zakona kandidat koji nije primljen u radni odnos ima pravo da po prijemu obavještenja o izboru primljenih kandidata, na to obavještenje, odnosno rješenje o prijemu u radni odnos izjavi žalbu Odboru za žalbe u roku od osam dana od dana prijema rješenja, odnosno obavještenja. Žalba iz stava 1. ovog člana zadržava izvršenje rješenja o prijemu u radni odnos.

Pobijanim rješenjem tuženog od 18.11.2019. godine poništeno je obavještenje općinskog načelnika Općine Ilijaš od 31.07.2019. godine i rješenje o prijemu u radni odnos A.H. od 15.08.2019. godine i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak.

Tužitelju je pravna zaštita osigurana temeljem odredbe člana 65. stav 9. tačka a) Zakona o državnoj službi u Federaciji BiH.

Budući da je tuženi poništio prvostepeno rješenje i predmet vratio na ponovni postupak, to konačna odluka o pravima tužitelja po predmetnom javnom oglasu još uvijek nije donesena jer osporeno rješenje o izboru više ne postoji (poništeno je), a novo još nije doneseno. Predmetno rješenje nije upravni akt u smislu člana 8. Zakona o upravnim sporovima i isto se može pobijati u parničnom postupku osporavanjem samo konačne odluke o izboru, zasnovane na pobijanju konkursa kao cjeline ili na izboru pojedinog kandidata. Sud ne može preuzeti ulogu poslodavca i birati kandidata dok god taj postupak traje pred samom institucijom. To znači da spor pred sudom ne može početi jer postupak donošenja odluke unutar same institucije (poslodavca) još uvijek nije završen, dakle da nisu ispunjene procesno-pravne pretpostavke za pružanje sudske zaštite.

Zakon o radu F BiH izričito propisuje da radnik/kandidat ne može pokrenuti spor pred nadležnim sudom prije nego što se donese konačna odluka poslodavca ili drugostepenog organa.

S obzirom na to da nije okončana zakonom propisana procedura po predmetnom oglasu jer prvostepeni organ još nije donio novu odluku, to je izostao preduslov za pokretanje radnog spora povodom oglasa za zasnivanje radnog odnosa. Stoga je predmetna tužba nedopuštena (član 209. stav 2. tačka 13. ZPP), radi čega se ista imala odbaciti na osnovu člana 67. stav 1. tačka 1. Zakona o parničnom postupku F BiH, što su nižestepeni sudovi propustili.

Slijedom iznesenog nije bilo osnova da o predmetnom tužbenom zahtjevu odlučuje redovni sud u parničnom postupku jer za takvo postupanje nema osnova u naprijed navedenim zakonskim normama.

Zbog iznesenog, reviziju je valjalo dopustiti u smislu člana 237. stav 4. tačka 1. ZPP radi osiguranja jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a zbog različitih pravnih stavova u Kantonalnom sudu u Sarajevu u vezi postavljenog pravnog pitanja u reviziji, te usvojiti i obje nižestepene presude ukinuti i tužbu odbaciti primjenom odredbe člana 249. stav 2. ZPP jer prije podnošenja tužbe nije proveden zakonom predviđeni postupak mirnog ili drugačijeg ostvarivanja prava.

Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju, jer isti, po ocjeni ovog suda, nisu bili potrebni radi vođenja ove parnice (čl. 397. st. 1. u vezi sa čl. 387. st. 1. ZPP).

Predsjednica vijeća
Emina Hulusija, s.r.